

Tijd I

Tij van tijd
staat stil,
draaft voorbij.
Zacht, een zucht,
een mens, een kuch,
ontvlucht, ontlucht
zijn leven.
Breekbroos
een ei.
Tijd daast voort;
een bij.
Voor de bijl want
ijl,
een komeet,
val je
alleen voor jezelf,
dus tijdeloos diep.

Adelaarsvaren

Ontwakend, ontvouw ik parmantig
als Koning der Varens, mijn prille blad.
Plots vul ik met mijn jonge scheuten,
het vochtige, kille woud in de ochtendmist
met ontelbaar veel vraagtekens, of wiegende zeepaardjes,
zo U wil.

Voor de mens bestond ik al, woudreus onder de bomen.
Maar de ijstijd verdrong mij naar de eeuwige schaduw
van de bosvloer.
Zelfverzekerd spreid ik mijn varenvleugels royaal in de
wijde omtrek
en streel elke bosnimf met mijn kruidige geur.

Kleine neefjes als de Tongvaren werden zeldzaam;
maar Venushaar pioniert gretig, zelfs op vochtige
gevangenismuren van Merksplas.

Steeds de onovertroffen primeur van alle wouden.
Statig, sterker, stoerder dan eender welke mens.

Talent

Talent maakt niet uit wie je bent,
al is het een te waarderen gave.
Eén waarmee je zelfs kan komen opdraven.
Edelsteen met evenzoveel talenten als facetten is de mens,
elk met zijn kinderwens.
Maar het facet dat niet wordt belicht,
is een spelfout in het gedicht dat de mens ook is.

Woekeren met talenten, in de hoop op evenveel rente.
Muziek, schilderkunst, poëzie.
Vensters vol gensters met uitzicht op Eeuwige Vonk,
die in elk van ons heropflakkert.